

[Tastesen]

skridtspartiet i denne amtskreds, læge *Finnur Erlendsson*.

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i går behandlet denne sag, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling

Læge Finnur Erlendsson godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 28. november 1979.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. 30

1) Til *arbejdsministeren* af:

Kurt Hansen (VS):

»Hvad agter ministeren at gøre vedrørende de ca. 20.000 langtidsarbejdsløse, der har udsigt til at falde for 26 ugers reglen i løbet af de næste 13½ måned?«

Skriftlig begrundelse

For VS er jobtræningsordningen klart uacceptabel. Jobtræningsordningen fungerer reelt som varmemestuer inden for det offentlige område, og på det private område er der tale om direkte løntilskud til arbejdsgiverne. Her undergraves overenskomsterne og arbejdskraftens værdi.

Jobtræningsordningen har medvirket til at videreføre den kyniske udstødningspolitik, som blev grundlagt i 1977. Forklaringen på, at jobtræningsordningen reelt er en del af udstødningspolitikken, ligger i, at der kun er tale om et såkaldt arbejdstilbud – alternativet til dette er bistandskontoret.

VS' holdning til, hvad der skal gøres, er klar: 26 ugers reglen skal afskaffes. Anvisning og kontrol må føres tilbage til fagforeningerne for at sikre solidarisk anvisningspraksis efter princippet længst arbejdsløs –

først tilbud om arbejde. Men dette er regeringen som bekendt hårdnakket modstander af, måske fordi et sådant princip ville komme på tværs af arbejdsgivernes sortering af arbejdskraften.

Retten til at oppebære dagpenge begrænses med et år fra 1. januar 1980. Den midlertidige forlængelse af dagpengeperioden begrænses pr. denne dag med et år, sådan at man kun kan få dagpenge i 2½ år mod tidligere 3½ år.

Dette kan få katastrofale følger for de langtidsarbejdsløse og for arbejderklassen som sådan. Skal en stor del af disse langtidsarbejdsløse presses ud fra arbejdsmarkedet for at pynte på statistikkerne, eller hvad skal der ske? Hvor mange jobtilbud er sikret til de ca. 20.000, der falder for 26 ugers reglen fra d.d. og frem til 1. januar 1981? Hvor mange skal anvises uden for deres hidtidige fagområde, og hvor stor en del af de langtidsarbejdsløse skal sorteres fra på grund af uacceptable jobtilbud?

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg ikke er enig med hr. Kurt Hansens betragtninger i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet, hvorefter jobtilbudsordningen bliver betragtet som led i en udstødningspolitik. Baggrunden for, at ordningen skulle være – og efter min opfattelse også er – et tilbud og ikke en tvangsmæssig ordning, var, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det ikke skulle have vægringskonsekvenser for den langtidsledige, der af den ene eller den anden grund valgte ikke at ville deltage i ordningen.

I anledning af det konkrete spørgsmål om, hvad jeg har til hensigt at gøre for de langtidsledige, der falder for 26 ugers reglen i 1980, kan jeg oplyse, at over 5.000 af de ca. 13.000, der skønnes at blive berørt af 26 ugers reglen pr. 1. januar 1980, allerede har fået et jobtilbud. Af disse har ca. 600 sagt nej til at deltage i jobtilbudsordningen, mens ca. 1.150 har sagt nej til et konkret tilbud. Ca. 1.100 har modtaget et tilbud om arbejde i den private sektor, mens ca. 2.200 har fået arbejde i den offentlige sektor.

For de menneskers vedkommende, der enten har sagt nej til at deltage i ordningen eller har sagt nej til et konkret tilbud, har